

Sygn. akt VI Ka 736/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Artura Idziego

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2023 r.

sprawy R. P. ur. (...) w J.

s. J., B. z domu G.

oskarżonego z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 29 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 682/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. P.;

stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 736/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 sierpnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego materiału dowodowego i wybiórcze jego potraktowanie wskutek pominięcia przez Sad I instancji całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nadto przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszenie zasady obiektywizmu procesowego przejawiające się w uwzględnieniu jedynie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a pominięcie faktów i dowodów niekorzystnych dla oskarżonego wynikających z zeznań funkcjonariuszy Policji P. N. i A. M., bez należytego uzasadnienia tegoż stanowiska, skutkujące dokonaniem wadliwych ustaleń faktycznych i w konsekwencji uznanie, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	z art. 11 § 2 k.k., a jedynie popełnił przestępstwo z art. 222 § 1 k.k.	
<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mając wpływ na jego treść, a polegający na mylnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż zebrany i przeprowadzony na rozprawie materiał dowodowy nie uzasadniania popełnienia przez oskarżonego R. P. czynu z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a jedynie popełnienie czynu z art. 222 § 1 k.k., co doprowadziło do bezzasadnej zmiany przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze kwalifikacji prawnej zarzuczonego oskarżonemu czynu, wskutek odmowy wiarygodności całości zeznań funkcjonariuszy Policji P. N. i A. M., przy jednoczesnym zupełnie błędnym zinterpretowaniu wyjaśnień złożonych przez oskarżonego R. P. oraz zdewaluowaniu innych przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków: W. P., K. S. i Ł. M., a tym samym pominięciu okoliczności mających wpływ na przebieg zdarzenia, które jednocześnie wskazują na dokonanie przez oskarżonego R. P. czynu z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a nie tylko czynu z art. 222 § 1 k.k. jak przyjął Sąd I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>W wywiedzonej apelacji oskarżyciel publiczny podniósł zarzut błędnej</p>		

oceny przez Sąd Rejonowy niekorzystnych dla oskarżonego dowodów w postaci zeznań świadków P. N. i A. M. i w konsekwencji błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy. Podniesione w apelacji zarzuty korespondują ze sobą i zmierzają do wykazania nieprawidłowości w zakresie dokonanej zmiany kwalifikacji prawnej czynu, a w konsekwencji – co wynika z wniosku apelacji – rażąco łagodnego wymiaru kary.

Podniesione przez apelującego zarzuty obraży art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść okazały się niezasadne. Zeznania świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego zostały prawidłowo zinterpretowane przez Sąd Rejonowy w zakresie ustalenia stanu faktycznego i następnie dokonania oceny zdarzenia pod kątem prawidłowej kwalifikacji prawnej zaistniałego czynu, jak i pod względem jego prawnokarnych konsekwencji. Wbrew przekonaniu strony apelującej analiza materiału dowodowego w sprawie dokonana przez Sąd I instancji doprowadziła do prawidłowych wniosków, że oskarżony R. P. swoim zachowaniem polegającym na odpychaniu i szarpaniu interweniujących funkcjonariuszy Policji doprowadził do naruszenia ich nietykalności cielesnej, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. Słusznie również Sąd Rejonowy odrzucił możliwość zaistnienia w realiach niniejszej sprawy przestępstwa tzw. wymuszenia czy też wywierania wpływu na czynności urzędowe, o którym mowa w art. 224 § 2 k.k.

Przekonanie sądu o wiarygodności konkretnych dowodów, a także niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną treści przepisu art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 roku, II KR 355/74, OSNKW 1975/9/84; z dnia 22 stycznia 1975 roku, I KR 197/14, OSNKW 1975/5/58; z dnia 5 września 1974 roku, II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28; z dnia 22 lutego 1996 roku, II KRN 199/15, PiPr. 1996/10/10; z dnia 16 grudnia 1974 roku, Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47). Sąd I instancji dokonując oceny dowodów uwzględnił powyższe wymogi, co zostało także przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zaznaczyć należy, iż nie można skutecznie podnieść zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. tylko z tego powodu, iż dokonana przez sąd orzekający całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne nie są zgodne z zeznaniami świadków w osobach interweniujących Policjantów.

Kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów oraz dysponując na rozprawie główniej walorem bezpośredniości Sąd Rejonowy mógł zatem dać jedynie częściowo wiarę

zeznaniom świadków w zakresie w jakim wskazywali na naruszenie przez oskarżonego nietykalności policjantów. Wskazane zeznania były ponadto spójne

z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd I instancji mógł zatem również odmówić wiarygodności zeznaniom świadków odnośnie zadawania przez oskarżonego ciosów wobec interweniujących funkcjonariuszy. Sąd Rejonowy miał bezpośredni kontakt

z oskarżonym oraz świadkami co umożliwiło prawidłową ocenę ich twierdzeń. Jest to szczególnie istotne, gdyż w niniejszej sprawie większość dowodów leżących u podstaw wyrokowania stanowiły dowody osobowe. Sąd I instancji skorzystał

z możliwości wysłuchania relacji poszczególnych osób oraz ich obserwacji podczas składania zeznań i wyjaśnień. Uzasadnienie zapadłego wyroku zostało sporządzone w sposób przekonujący, logiczny i racjonalny. Nie ulega wątpliwości, że stanowisko Sądu Rejonowego zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, a następnie należycie uzasadnione z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady prawidłowego rozumowania.

Wskazać należy, że przebieg wydarzeń w inkryminowanym czasie miał bardzo dynamiczny charakter.

Oskarżony wraz z małżonką wezwali jednostkę Policji, po uprzedniej rozmowie telefonicznej z J. P., który domagał się pomocy

w związku z agresywnym zachowaniem W. P.. Na podstawie doświadczenia życiowego wskazać należy, że dynamiczna sytuacja związana z rodzinną awanturą,

której towarzyszą silne emocje sprawia, że uczestnicy zdarzenia często nie działają racjonalnie i pod wpływem stresu inaczej mogą zapamiętywać szczegóły zdarzenia. Nie ulega jednak wątpliwości, że oskarżony wchodząc do mieszkania wdał się w szarpaninę z W. P., a także jego partnerką K. S.. Wynika to bezpośrednio z relacji wszystkich uczestników zdarzenia. Interwenujący policjanci podjęli działania w celu rozdzielenia uczestników biorących udział w szamotaninie. Pomimo, iż interwencja według zgłoszenia dotyczyła zachowania W. P., w trakcie zaistniałej awantury koniecznym okazało się m.in. powstrzymanie zawiadamiającego R. P. przed dalszym udziałem w szarpaninie. Przybili na miejsce zdarzenia policjanci musieli podjąć natychmiastowe działania. Uwagde Sądu Odwoławczego nie uszło także, że oskarżony jest postawnej postury, co także skutkowało koniecznością podjęcia wzmożonych działań celem jego obezwładnienia. Obrażenia doznane przez Policjantów w wyniku zajścia nie były jednak poważne, nie jest także pewne, czy spowodował je oskarżony czy też inna osoba uczestnicząca w zajściu, w trakcie którego agresją epatował nie tylko oskarżony. Potwierdzili to sami pokrzywdzeni w składanych zeznaniach, a także biegły Z. K. w wykonanych opiniach (k. 83, 84, 193). Wskazać należy, że spowodowane obrażenia w postaci otarcia zaczerwienienia skóry grzbietowej wierzchniej powierzchni śródreżca i palców dłoni, a także ból barku, nie potwierdzają aby oskarżony podczas szarpania wykonywał w ich kierunku uderzenia. Dodatkowo z zeznań świadków wynika, że

policjantom udało się wyprowadzić oskarżonego na korytarz, a następnie obezwładnić i założyć kajdanki.

W wyniku zaistniałego zdarzenia i podjętych działań oskarżony doznał obrażeń wymagających interwencji w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym. Zaistniała dysproporcja nie potwierdza, aby działanie oskarżonego nacechowane było szczególną agresją wobec przybyłych na miejsce zdarzenie funkcjonariuszy. Słusznie zatem Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności zeznaniom świadków w osobach P. N. i A. M. w zakresie w jakim doznane obrażenia tłumaczyli atakiem oskarżonego, nie zaś podejmowanymi czynnościami związanymi z interwencją, założeniem oskarżonemu kajdanek i dalszymi działaniami procesowymi.

W toku postępowania bezsporną kwestią pozostawało naruszenie przez oskarżonego nietykalności cielesnej interweniujących funkcjonariuszy Policji. Potwierdzili to wszyscy świadkowie, co do zasady przyznał się do tego również sam oskarżony. Kwestią z którą nie zgadza się apelujący pozostaje jednak dokonana przez Sąd Rejonowy zmiana kwalifikacji prawnej poprzez wyeliminowanie z niej czynu stypizowanego w art. 224 § 2 k.k. Sąd Rejonowy zwięźle argumentował przyjęte rozwiązanie opierając się na dysproporcji doznanych obrażeń oskarżonego, a interweniujących Policjantów. Wskazać należy, że omawiany czyn zabroniony wymaga zamiaru bezpośredniego, ustawodawca uznał, że zachowanie sprawcy jest znamienne celem działania, którym jest zmuszenie funkcjonariusza publicznego m.in.

do zaniechania prawnej czynności służbowej. Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie to oskarżony wezwał patrol policji i pierwotnym przedmiotem interwencji było wyjaśnienie sytuacji zaistniałej pomiędzy J. P. i W. P.. Oskarżony w trakcie interwencji podjął działania we własnym zakresie i wdał się w szarpaninę początkowo z członkami rodziny, a następnie także z interweniującymi policjantami. Nie sposób zatem uznać, że działał on umyślnie w zamiarze bezpośrednim w celu skłonienia policjantów do zaniechania czynności służbowej. Konieczność obezwładnienia oskarżonego wyniknęła dopiero w trakcie dynamicznego przebiegu zdarzenia, gdy rozpoczął szarpaninę z W. P., a także jego partnerką K. S.. Zapewne pod wpływem silnych emocji przeniósł on również swoją agresję na policjantów rozdzielających strony konfliktu. Nie daje to podstaw, by przyjąć że celem działania oskarżonego było zmuszenie funkcjonariuszy do zaniechania czynności, w szczególności czynności jego zatrzymania, której przecież jako wzywający policjantów na interwencję nie mógł się spodziewać. Dokonaną przez Sąd Rejonowy zmianę kwalifikacji prawnej czynu oraz stosowną zmianę opisu czynu uznać zatem należy za odpowiadającą stanowi faktycznemu.

Sąd Odwoławczy nie doszukał się po stronie Sądu Rejonowego błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd pierwszej instancji przeprowadził rzetelne postępowanie dowodowe, a następnie dokonał oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k. Zarzuty apelacyjne w istocie sprowadzają się do podważenia analizy dokonanej

przez Sąd meriti. Apelujący nie wykazał zaistnienia konkretnych błędów natury logicznej lub rzeczowej dokonanej przez ten Sąd, przeciwstawiając się jedynie jego ocenie i poczynionym ustaleniom, własną ocenę dowodów. Nie podważył tych rozważań Sądu, w których logicznie wyjaśnił on dlaczego dał wiarę konkretnym dowodom. Ponadto podniesienie w środku zaskarżenia zarzutu obraży art. 410 k.p.k. nie może polegać wyłącznie na zarzuceniu Sądowi I instancji pominięcia przy wyrokowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonego, w szczególności jego wyjaśnień. Jeśli bowiem dowód ten poddany został krytycznej, ale prawidłowej z punktu widzenia treści art. 7 k.p.k. ocenie, to nie tylko prawem orzekającego sądu, ale wręcz obowiązkiem, wynikającym z konieczności dążenia do ujawnienia prawdy materialnej, jest odrzucenie jego wiarygodności, a tym samym wykluczenie z postawy orzekania (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2017 r. II AKA 195/17 LEX nr 2388029).

Wbrew zarzutom apelacji, dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów uznać należy za prawidłową i odpowiadającą wymogom art. 7 k.p.k., zgodnie z zasadą obiektywizmu zostały uwzględnione wszelkie okoliczności zarówno korzystne i niekorzystne dla oskarżonego, a wydane orzeczenie zapadło z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, zgodnie z regulacją z art. 410 k.p.k.

Wniosek

<p>O zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że czyn stanowi występki z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu R. P. na podstawie art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. – kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, dozór kuratora, ustanowienie obowiązku podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej oraz zwolnienie z kosztów postępowania w tym opłaty.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nietrafności wywiedzionych w apelacji zarzutów, niezasadny okazał się wniosek Prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn stanowi występki z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu surowszej kary. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się ponadto uchybień w wyroku Sądu I instancji skutkujących jakkolwiek ingerencją w jego treści.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>5</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy całości zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego R. P..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W sytuacji, gdy zarówno ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku nie nasuwają zastrzeżeń co do ich prawidłowości, gdy wątpliwości nie budzi prawidłowość przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, a orzeczone kara jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy oskarżonego, zaskarżony wyrok jako prawidłowy należało zgodnie z art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. stwierdził, iż koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zmiana przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynu i w konsekwencji wydanie zbyt łagodnego wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana